

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.
subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.
Director de continguts: Àlex Milian.
Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.
Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronati (*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard Gonzàlez (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

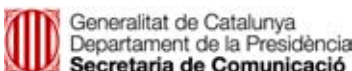
Disseny: Ana Vanesa Prieto.
Disseny de la capçalera: Enric Satué.
Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.
Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

El nou independentisme

En un acte de l'entitat unionista Som Catalunya-Somos España que es va fer la setmana passada el seu portaveu, José Domingo, ex-diputat de Ciutadans, va mostrar-se irritat per una tendència "que cal invertir". Segons Domingo, "fins ara et deien que la integració a Catalunya passava per parlar català. I ara hi ha discursos que diuen que ni és necessari! Que en tens prou, per a ser un bon català, si et sents independentista! Si fins i tot hi ha associacions de senegalesos per la independència! I no parlen català! Aquest és el tema!". El tema, en efecte, per a les organitzacions i els partits més preocupats per la integritat territorial espanyola és aquest: la *identitat* ha passat a ser una qüestió secundària en la reivindicació d'un estat català independent.

La preocupació de José Domingo, i de molts altres com ell, és lògica si considerem que per a aquests personatges la llengua, la llengua castellana, havia estat fins ara un factor clau per a definir l'espanyolitat de Catalunya. Havien convertit durant anys –durant segles– l'idioma oficial de l'estat en un instrument per a diluir la *diferència* catalana. Debilitar el català equivalia, doncs, a enfortir la pertinença a un estat que mai no ha entès ni ha acceptat les diferències, per molt plural que el proclamessin els seus representants. La batalla per mantenir l'hegemonia del castellà com a gran garantia per a assegurar-se la unitat territorial s'ha mantingut activa sempre.

L'onada immigratòria que va arribar a Catalunya procedent d'altres punts de l'Estat espanyol en la dècada dels cinquanta i dels seixanta va canviar la realitat del país. Centenars de milers de persones, bàsicament andalusos i extremenys, van instal·lar-se majoritàriament en barris i pobles de la perifèria de Barcelona i les grans ciutats, i van impulsar la indústria i el creixement econòmic. No van tenir l'oportunitat d'integrar-se lingüísticament i culturalment perquè la dictadura, senzillament, no ho va permetre. El catalanisme sempre va tenir una cura escrupolosa davant la qüestió. Sindicats i partits d'esquerres van contribuir a reduir les distàncies entre els dos col·lectius. Amb el temps la immersió lingüística escolar ha impedit un país *partit*. Però sempre hi ha hagut defensors de l'assimilació *nacional* a través de la llengua. Són els que sempre han pensat en aquesta immigració –i la novíssima de la darrera dècada– com una cinquena columna passiva però potencialment activable. Per això ara que l'independentisme s'ha escampat socialment i s'expressa també en castellà, en urdú o en xinès, no entenen res. Perquè la independència ja no és una qüestió, només, *de llengua*. Per això fa por.

Als nostres lectors

Amb la 'ñ' i l'estelada

Hi ha un fenomen determinant per a explicar les altes xifres d'independentisme declarat en les enquestes. Unes xifres que tots els sondejos eleven a més del 50 per cent. És l'activisme social que vol que Catalunya tinga un estat propi i que parla en castellà a través d'associacions de tota mena. Àlex Milian analitza amb un reportatge aquest gir social, Gemma Aguilera entrevista el president de Súmate, Eduardo Reyes, i ressegueix l'activisme català que s'expressa en castellà a les xarxes socials. També en aquest número d'EL TEMPS, el primer després del tancament efectiu de RTVV, reproduïm en exclusiva un document clau per a entendre la crisi que ha posat fi a l'ens: la primera audició de Price Waterhouse, que el president Alberto Fabra sempre ha amagat.